

sionsbidraget sættes op fra $2\frac{1}{2}$ til 3 pCt., og at man først opnaar Pensionsret 5 Aar efter det fyldte 30te Aar, faar vi Regler, vi meget vel kan forsvare at gaa til. Jeg skulde mene, at selv naar disse Regler gennemføres, har vi en saa human Pensionsordning, at vi meget vel kan være det bekendt.

Der er ogsaa Tale om at gaa til en Nyordning med Ministerpensionerne. Dér er jo Forholdet det, at der ude i Landet har været en Stemning — jeg kan sige en stærk Stemning mod den nuværende Ordning, at Ministre efter en ganske kort Funktions-tid har kunnet faa fuld Pension ved kgl. Resolution. Der har været en Stemning mod dette, som jeg tror har været berettiget, og jeg mener derfor, det er naturligt at gaa til en Nyordning, hvorefter Ministerpensionsreglerne kommer saa nær op til de almindelige Pensionsregler som muligt og endda paa et enkelt Punkt gaar videre, idet Pensionen nu kun skal kunne naa til 8 000 Kr. mod 9 000 Kr. hidtil. Men disse Pensionsregler skal jeg i øvrigt ikke komme nærmere ind paa.

En anden af de nye Bestemmelser, der er Grund til at opholde sig et Øjeblik ved, er de Sætsler, der er foreslaaet for Stedstillæget. Ligesom Dyrtidstillæget var bestemt til at udligne Svingninger i Konjunkturerne, er Stedstillæget jo beregnet paa at skulle udligne Forskelligheder i Levevilkaarene de forskellige Steder. Selv om Konjunkturerne ligger fast, kan der meget vel være Tale om ikke uvæsentlig Forskel i Levevilkaarene i de forskellige Dele af Landet, og dette skulde Stedstillæget udligne; Stedstillæget skal fastsættes i Forhold til Husleje, Skat og Arbejds-løn. Men jeg er ikke fuldt tilfreds med de Sætsler, der her er bragt i Forslag, idet man her gør Forskellen mellem Stedstillæget i Hovedstaden og i det øvrige Land større og samtidig tager Stedstillæget væk paa en Række Steder, hvor man har haft det før, navnlig i større Stationsbyer. Jeg maa mene, at Huslejen i mange Provinsbyer er omtrent lige saa høj som her, og vi ved, at Skatten mange Steder er ikke uvæsentlig højere. Man har som Motivering for at gaa til denne Forøgelse af Stedstillæget i Hovedstaden anført, at Arbejds-lønningerne her er meget højere end i Provinserne. Det er rigtigt, det fremgaar af Statistikken, men jeg skulde dog mene, at Lovgivningsmagten ikke i alt for stærk Grad skal legalisere gennem sine Lønningsregler den betydelige Forskel, der er paa Arbejdspriserne i København og i Provinserne. Det er jeg i

hvert Fald for mit Vedkommende Modstander af, saa jeg mener, det vil være rigtigt under de kommende Forhandlinger i Udvalget at undersøge, om man med de nye Sætsler for Stedstillæg er kommet til det rette. Navnlig er jeg stærkt i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at forhøje Stedstillæget i Hovedstaden og samtidig fjerne det paa visse Steder, hvor man har haft det i Forvejen.

Endvidere er der Tale om, at de særlige Ydelser skal nedsættes, og det betyder ikke saa lidt, at der for de 3 første Timer af en Tjenesterejse ikke skal ydes Timepenge. Det er ganske naturligt, for hvis en Tjenestemand, der er paa Inspektion, kun er ude 3—4 Timer, er det ganske meningsløst, at han skal kunne skrive en Regning til Staten for en saadan Tjenesterejse. Men med Hensyn til Kørepenge er Forholdet det, at de nu udgør $\frac{2}{3}$ af Timepengene og efter de nye Regler kun skal udgøre Halvdelen. Naar man nu først fradrager de 3 første Timer og derefter nedsætter den Kvotadel, man skal have i Kørepenge, saa vil jeg tro, at selv om man indfører den Regel, at Ophold i Hjemmet paa en Time ikke skal tages i Betragtning, saaledes at det alligevel regnes for een Rejse, kommer man i alt Fald i visse Tilfælde til at gaa lovlig haardt til Værks mod nu ansatte Tjenestemænd med de Regler, der er Tale om her. Men det er ogsaa et Spørgsmaal, som kan overvejes nærmere i Udvalget.

En Ting, som er af ret stor Betydning i det Forslag, vi her drøfter, er, at Regeringen er inde paa, at vi skal have saa faa Tjenestemænd som muligt og opnaa dette ved, at Arbejde, der egner sig dertil, udføres mod Honorar. Det var noget, man var enig om fra alle Partiers Side, og det fik ogsaa Udtryk i Sparekommissionens Betænkning, at Antallet af Statens Tjenestemænd ikke bør rette sig efter det Antal, vi har Brug for under de højeste Konjunkturer, thi saa har vi alt for mange, naar Konjunkturerne svinger. Derfor maa vi komme ind paa saa vidt muligt at have et betragteligt Antal honorarlønnede, og det er det, her er Tale om. Særlig for Kontoristers Vedkommende kan man naa meget vidt, men der tages naturligvis et Hensyn til dem, der allerede er ansat. For Postvæsenets Vedkommende er vi i alt Fald kommet ind paa allerede nu i ret stor Udstrækning at bruge privat Medhjælp, og det vil i det lange Løb blive væsentlig billigere. Stillingen er den, at hvis man til Medhjælp paa et Kontor, hvor een Mand er for lidt og to for meget, ansætter en Elev med halv Tjeneste, faar denne Elev